

Arrest

nr. 343 655 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad heeft in een beschikking van 24 februari 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoekster, die verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 25 april 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vast en concludeert hij dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De Raad wijst er vooreerst op dat om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, verzoekster moet aantonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat de door verzoekster beschreven (financiële) moeilijkheden geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Verzoekster gaat hier niet mee akkoord en betoogt in voorliggend verzoekschrift dat zij behoort tot een specifieke groep van slachtoffers van mensenhandel en dat zij blootgesteld wordt aan specifieke risico's vanwege haar kwetsbaarheid. Zij verwijst hierbij naar een rapport van Amnesty International over Hongarije, waaruit blijkt dat veel Vietnamezen in Hongarije worden uitgebuit en daarom bescherming nodig hebben, en het evaluatieverslag "Mensenhandel. Trapped by debt" van Myria van 2022, waaruit blijkt dat vele Vietnamezen schulden aangaan voor hun reis naar Europa en vervolgens de opgelopen schuld dienen terug te betalen en alzo terechtkomen in situaties van uitbuiting en mensenhandel. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster nooit eerder tijdens haar asielprocedure aangaf het slachtoffer te zijn van uitbuiting en/of mensenhandel. De Raad herhaalt en benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Hetzelfde geldt waar zij in voorliggend verzoekschrift stelt dat zij vreest gediscrimineerd te worden bij terugkeer naar Vietnam omdat zij behoort tot deze sociale groep. Bovendien hebben geen van de door haar aangehaalde rapporten betrekking op de situatie van Vietnamese onderdanen die terugkeren na een migratietraject in het buitenland.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift voorts geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij het slachtoffer zou zijn van uitbuiting en/of mensenhandel en dat zij hiervoor bij terugkeer naar Vietnam zou worden gediscrimineerd. De loutere verwijzing naar informatie van algemene aard over mensenhandel volstaat allerminst om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit reëel risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke. Zij herhaalt enkel dat zij in Hongarije het slachtoffer was van de inbeslagname van haar identiteitsdocumenten, wat wijst op een risico op mensenhandel. Zij stelt verder dat de verwerende partij de omstandigheden van haar vertrek van Vietnam naar Hongarije en van Hongarije naar België en haar levensomstandigheden in Hongarije niet zorgvuldig heeft onderzocht. De nood aan internationale bescherming dient te worden getoetst ten aanzien van het land van nationaliteit/herkomst van verzoekster, in casu Vietnam, waardoor haar verklaarde situatie in Hongarije ter zake niet dienstig is.

Wat er ook van zij, verzoekster toont niet aan dat zij niet op de bescherming van haar nationale autoriteiten zou kunnen rekenen indien zij problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Vietnam, temeer zij verklaarde in Vietnam enkel financiële problemen te hebben (gehad) (NPO, p.6 en 7). Zo stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins concrete elementen bijbrengt waaruit zou blijken dat de Vietnamese autoriteiten haar geen bescherming zouden kunnen bieden, te meer zij verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de Vietnamese autoriteiten noch politieke activiteiten te hebben uitgevoerd of te zijn gearresteerd (AD CGVS, map DVZ met vragenlijst DVZ van 20 januari 2025). Ook motiveert de verwerende partij hierover terdege in de bestreden beslissing: "Tegenover het CGVS brengt u overigens geen elementen aan dat de geldkwestie tot vervolging of ernstige schade zou leiden. U werd meerdere keren gevraagd naar de potentiële gevolgen van uw onvermogen om uw lening terug te betalen, maar kwam niet verder dat u 'een manier moet zoeken om geld te verdienen om het bedrag terug te betalen aan uw zus', en dat u 'problemen' zou krijgen, al kan u desgevraagd niet specificeren welke problemen dat zouden zijn (CGVS p 6-7). Niets in uw eigen verklaringen wijst er dus op dat u het slachtoffer zou kunnen worden van vervolging of ernstige schade omdat u uw zus niet zou kunnen terugbetalen."

3.2. Vervolgens wijst verzoekster nogmaals op de economische situatie in haar land van herkomst en het gebrek aan perspectief in Ho Chi Minhstad en beroept zij zich op de slechte economische omstandigheden in Vietnam en naar algemene landeninformatie hieromtrent. De Raad benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekster toont niet aan dat de socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekster niet aannemelijk maakt geen netwerk meer te hebben bij een terugkeer naar Vietnam daar zij verklaarde dat haar zus, waar haar zoon bij verblijft, nog in Vietnam woont, en zij contact houden (NPO, p.6-7).

Verzoekster brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdendeerd.

3.3. Verzoekster brengt aldus geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de

zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. MAES TORRES LOREDO